

[Bækgaard.]

lejligheden til at takke den højtærede minister for den udmærkede og interessante nytårsartikel, den højtærede minister skrev i Kristeligt Dagblad den 31. december; især artiklens afsnit om folkekirkens jordpolitik fandt jeg bemærkelsesværdig god. Jeg fik allerede den 4. april 1962 af et svar, som ministeren gav på et af mig stillet spørgsmål, det indtryk, at med den strukturændring i retning af større brugsenheder, der foregår i landbruget, var ministeren interesseret i en afvikling af folkekirkens jordbesiddelser, så de kan indgå i nærliggende landbrug. I den nævnte artikel er den højtærede minister inde på de samme tanker og konkluderer nærmest i, at der bør nedsættes et strukturudvalg, der kan behandle spørgsmålet. Måske kan den højtærede minister på nuværende tidspunkt give oplysning om, hvor langt man er fremme i overvejelserne om denne sag. Det er mit indtryk, at med den afvandring af arbejdskraft, der foregår fra landbruget i øjeblikket, er en snarlig stillingtagen påkrævet og i høj grad ønskelig.

Jeg vil slutte med at sige, at de uafhængige vil stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Jeg vil gerne takke de forskellige partiers ordførere for velvillig modtagelse af dette lovforslag. Trods den konservative ordførers bemærkninger om, at dette lille lovforslag — hvad der er ganske rigtigt — peger mod nye principper, sporede jeg alligevel velvillighed hos det ærede medlem over for gennemførelsen af lovforslaget, omend jeg er klar over, at det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen gerne så den ændring, som han omtalte.

Det ærede medlem spurgte, om det var min egen idé eller en regeringsbeslutning, at vi skulle gennemføre dette nye kirkebyggeri på den foreslåede måde. Det er sådan set ikke min idé og i hvert fald ikke den samlede regerings. Forslaget er presset frem af de folk ude i Gladsakse, der er overordentlig ivrige for at få bygget kirken, samtidig med at denne planetby nu næsten eksplosivt bliver til. Det er min hjertelige overbevisning, at det er en meget væsentlig ting, at vi på den ene eller den anden måde

prøver på at løse spørgsmålet om kirkebyggeri i storbyens omegn, fordi vi alle ved, at med de hastigt voksende områder derude, hvor folk ligesom slynges ud af tilfældige grunde, vil det være lykkeligt, om en luthersk-evangelisk menighed kunne ligge som en levende fællesskabskerne.

Jeg må bedrøve det ærede medlem med at den ændring, det ærede medlem foreslog, kan jeg absolut ikke tiltræde af én ganske bestemt grund. Alle ministre er hver inden for sit område med til at lægge en ganske bestemt plan for et 3-årigt byggeri, og jeg tror ikke, der er den minister, der ikke sukker og føler sig betrængt over dette, for vi kunne bruge uhyre mange flere penge og ønske meget mere igangsat, end det er os muligt. Derfor må vi ligesom prøve at løse spørgsmålene ad forskellige veje. Derved er den tanke kommet op, at når alt dette byggeri så hurtigt skal i gang derude, må det næsten betragtes som et knips i luften både at få den ekstraordinære igangsættelsestilladelse, som lovforslaget indebærer, og at få den nødvendige arbejdskraft. Det er så uendelig lidt, sammenlignet med hvad derellers bygges i Gladsakse, og så kan de løse denne opgave på særlig vis uden at krænke de kirkekomiteer, hvis byggeprojekter ifølge planlægningen i virkeligheden kommer før denne kirke. Det er også netop for at kunne løse disse presserende omegnsproblemer, at vi nu har fået lov til at rejse en flyttelig kirke — den ene blev indviet i søndags — både i Avedøre og i Hvidovre.

Det er rigtigt nok, at hvis man gennemførte en total ændring af kirkebygningsloven, således at man byggede udelukkende for lån og staten, som det ærede medlem sagde, gled ud, ville vi få hele belastningen over på den kirkelige ligning. Jeg ved ikke, i hvor høj grad det ville blive betragtet som mod grundlovens ånd. Somme tider kan jeg ikke lade være med at tænke på, om det gjorde så meget, at vi i højere grad belastede netop den kirkelige ligning. Ja, den ville derved stige, men vi ville så i og for sig få en ægte prøve på, om folkekirken er folkets kirke, altså om man vil betale de penge, det koster at have en levende og aktiv folkekirke.

Det er nu imidlertid ikke min mening, at loven, der omhandler den gamle måde